

Sygn. akt IV Ka 114/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Marta Legeny-Błaszczyk

Sędziowie SO Sławomir Gosławski

SO Ireneusz Grodek (spr.)

Protokolant Dagmara Szczepanik

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2014 roku

sprawy J. J.

oskarżonego z art. 157§2 kk

z powodu apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego W. K. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 31 grudnia 2013 roku sygn. akt II K 339/13

na podstawie art.437§1 kpk, art.438 pkt 4 kpk, art.635 kpk, art.628 kpk, art.10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami)

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- wysokość jednej stawki dziennej grzywny orzeczonej w punkcie 1 podwyższa do 20 (dwudziestu) złotych,
- wysokość częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę orzeczonego w punkcie 2 podwyższa do 2.000 (dwóch tysięcy) złotych;

w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

zasądza od oskarżonego J. J. na rzecz oskarżyciela prywatnego W. K. (1) kwotę 420 (czterysta dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego za postępowanie odwoławcze;

zasądza od oskarżonego J. J. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 (dwieście) złotych opłaty za obie instancje.

Sygn. akt IV Ka 114 / 14

UZASADNIENIE

J. J. oskarżony został o to, że w dniu 25.05.2013 r. około godz. 20.00 w miejscowości W., na nieruchomości przy ul. (...), podczas wykonywania przez W. K. (1) prac przy budowie ogrodzenia, działając z góry powziętym zamiarem zaatakował W. K. (1), uderzając go pięścią w twarz, w wyniku czego doznał on stłuczenia nosa z otarciem naskórka na grzbiecie nosa, stłuczenia wargi górnej z krwiakiem w przedsionkiem górnym ust, stłuczenia zębów przednich górnych z ich bolesnością i stłuczenia karku, tj. o czyn z art. 157 § 2 kk.

Wyrokiem z dnia 31 grudnia 2013 r. w sprawie II K 339 / 13 Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb.:

1. oskarżonego uznał za winnego zarzuconego czynu i na podstawie art. 157 § 2 kk wymierzył mu karę 100 stawek dziennych, przyjmując wysokość każdej stawki na kwotę 10 złotych;
2. na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego obowiązek częściowego zadośćuczynienia za krzywdę poprzez zapłatę na rzecz W. K. (2) kwoty 1000 złotych.

Powyższy wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o grzywnie i nawiązce zaskarżył pełnomocnik oskarżyciela prywatnego, podnosząc zarzuty:

- obraży prawa materialnego, tj. art. 53 § 2 kk, poprzez błędną interpretację i niewłaściwe zastosowanie, polegające na błędnym przyjęciu, iż okolicznością łagodzącą był stan wzburzenia oskarżonego wywołany groźbami „nieruchomości rodziców jego narzeczonej bez oczekiwania na rozstrzygnięcie sądu”, w następstwie czego doszło do wymierzenia kary niewspółmiernie łagodnej oraz nawiązki w zaniżonej kwocie;
- obraży prawa materialnego, tj. art. 33 § 3 kk, poprzez wymierzenie grzywny niewspółmiernie niskiej w stosunku do dochodów oskarżonego oraz jego możliwości majątkowych, realnie nieodczuwalnej dla sprawcy.

W konkluzji skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie kary grzywny adekwatnej do popełnionego czynu, uwzględniającej możliwości zarobkowe i majątkowe oskarżonego, a także nawiązki uwzględniającej rozmiar krzywd oskarżyciela oraz możliwości majątkowe oskarżonego, a nadto o obciążenie oskarżonego kosztami za postępowanie przed sądem II instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna, choć podniesione w niej zarzuty nie mogły być rozważane w kategoriach obraży przepisów prawa materialnego wskazanych w petitum tego środka odwoławczego. Obraza prawa materialnego, o jakiej mowa w art. 438 pkt 1 kpk, stanowić może podstawę odwoławczą tylko wówczas, gdy prawo to zostało wadliwie zinterpretowane przez sąd I instancji, tj. gdy sąd ten wadliwie zastosował przepis prawa materialnego pomimo, iż w układzie okoliczności sprawy nie było to dopuszczalne, bądź wówczas, gdy sąd nie zastosował przepisu prawa materialnego pomimo, iż w konkretnym układzie było to obligatoryjne. W ramach tak rozumianej podstawy odwoławczej z art. 438 pkt 1 kpk nie mieszczą się zarzuty nawiązujące do tego, że rozmiar dolegliwości wynikających z orzeczonych kar lub środków karnych nie odpowiada tzw. dyrektywom sądowego wymiaru kary. Tymczasem właśnie do tego sprowadzają się zarzuty podniesione w analizowanym środku odwoławczym. Uznać więc należało, iż rzeczywistym zamiarem skarżącego było wykazanie, iż wymierzona kara i orzeczony środek karny cechuje rażąca niewspółmierność (łagodność), w związku z czym podstawę do formułowania zarzutów winien stanowić przepis art. 438 pkt 4 kpk (por. (por. komentarz do art. 488 kpk w: Kodeks postępowania karnego. Komentarz. dr Katarzyna T. Boratyńska, dr hab. Adam Górski, dr Andrzej Sakowicz, dr Andrzej Ważny, Rok wydania: 2012, Wydawnictwo: C.H.Beck, Wydanie: 4). Podkreślić jednak należy, iż tego typu mankamenty apelacji, sprowadzające się do niewłaściwego nazwania podniesionych zarzutów, nie dyskwalifikują środka odwoławczego, ani też nie „osłabiają” jego mocy. W takiej bowiem sytuacji sąd II instancji i tak jest obowiązany zarzuty te rozważyć, tyle tylko, że pod kątem właściwej przyczyny odwoławczej (por. postanowienie SA we Wrocławiu z dnia 18 grudnia 2008 r., II AKz 590 / 08, opub. Legalis).

Sygnalizując powyższe zgodzić się należy ze skarżącym, iż przyjęty w zaskarżonym wyroku wymiar stawki dziennej grzywny wymierzonej oskarżonemu nie odpowiadał w pełni dyrektywom wskazanym w art. 33 § 3 kk. Przepis ten stanowi, że ustalając wysokość jednej stawki sąd bierze pod uwagę: dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe, przy czym stawka dzienna nie może być niższa od 10 złotych, ani też przekraczać 2000 złotych. Sąd Rejonowy stawkę tę określił na najniższą z możliwych, tj. na kwotę 10 złotych. Tymczasem okoliczności, o jakich mowa w cytowanym przepisie, odniesione do osoby J. J., tego nie uzasadniały. Wykształcenie i kwalifikacje zawodowe oskarżonego dają mu potencjalnie duże możliwości zarobkowe – oskarżony ma wykształcenie wyższe, jest inżynierem budownictwa lądowego. Z akt nie wynikają żadne

okoliczności ograniczające jego potencjał zarobkowy (np. wynikające z wieku, stanu zdrowia, tzw. rynku pracy odpowiadającego jego kwalifikacjom, wykształceniu, itp.). Co najbardziej istotne, jego możliwości zarobkowe mają adekwatne przełożenie na osiągnane dochody – oskarżony, wykorzystując wyuczony zawód, osiąga stały, miesięczny dochód, sięgający 5000 złotych. Na utrzymaniu zaś ma tylko jedno dziecko. Nie ma innych zobowiązań finansowych. Kumulatywne uwzględnienie wszystkich tych okoliczności uzasadniało określenie wysokości jednej stawki dziennej w podwójnej wysokości, w porównaniu do tej wskazanej w zaskarżonym wyroku.

Jeśli chodzi o nawiązkę – Sąd Rejonowy trafnie wskazał okoliczności, które należało uwzględnić przy oszacowaniu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Ich nagromadzenie i waga nakazywały jednak uznać, iż zasądzona z tego tytułu kwota – nawet uwzględniając, iż zadośćuczynienie miało charakter częściowy – była rażąco niska. Nie ma uzasadnienia „odsyłanie” pokrzywdzonego na drogę cywilną do dochodzenia roszczeń z tego tytułu, jeśli ustalony stan faktyczny pozwalał na orzeczenie częściowego zadośćuczynienia w wysokości wyższej. W ocenie Sądu Okręgowego zasądzenie jedynie kwoty 1000 złotych nie czyniło zadość wymogowi złagodzenia (kompensaty) doznanej przez pokrzywdzonego krzywdy. W szczególności w większym stopniu wziąć należało po rozprawę (zauważone wprawdzie przez Sąd I instancji, ale nienależycie doszacowane) poczucie upokorzenia, jakiego doznał pokrzywdzony uderzeniem w twarz w obecności tylu osób pochodzących z kręgu jego najbliższej rodziny, znajomych i sąsiadów. Należało mieć także na uwadze, iż oskarżony uczynił to bez obiektywnie usprawiedliwionego powodu, w szczególności zaś w żaden sposób nie został on sprowokowany niewłaściwym zachowaniem pokrzywdzonego. Uderzenie nie skutkowało tylko naruszeniem nietykalności cielesnej, lecz wywołało realne obrażenia kwalifikowane z art. 157 § 2 kk. Łączyło się z wymiernym bólem i pozostawieniem na pewien czas śladów na jego twarzy. Dlatego też „podwojenie” omawianego środka karnego Sąd Okręgowy uznał za usprawiedliwione okolicznościami sprawy.

Mając na względzie uwzględnienie zarzutów apelacyjnych, których następstwem była zmiana wyroku skazującego na niekorzyść oskarżonego, na podstawie przywołanych w wyroku przepisów oskarżonego obciążono kosztami procesu za postępowanie odwoławcze.